

Braziliaanse groet – 2008

Beste familieleden, vrienden van Brazilië, sympathisanten.

Ook dit jaar willen we U laten delen in de vreugde en de dankbaarheid om wat langzaam mag groeien en bloeien in onze Braziliaanse Regio.

In het leven zijn er heel wat woorden belangrijk en misschien zijn de **zes** belangrijkste woorden in een leven: "*Het spijt me, je had gelijk*". Wat is het soms toch moeilijk om toe te geven dat je fout zat.

Misschien zijn het er wel **vijf**: "*Dat heb je goed gedaan*". Durven we wel genoeg tijd maken om de anderen te waarderen, méér dan onszelf, ook in hun anders-zijn, in hun inzet?

Of zijn het **vier** woorden: "*Ik hou van jou*". Weinig woorden die veel zeggen, maar niet vaak genoeg worden uitgesproken.

Het kunnen er ook **drie** zijn: "*Wat vind jij?*" Houden we wel genoeg rekening met de gevoelens en de gedachten van de anderen die leven in een andere cultuur?

Misschien zijn de belangrijkste **twee** woorden: "*Dank je*". We gebruiken ze dikwijls, maar het blijven soms al te holle frasen.

Het belangrijkste is misschien wel dit **ene** woord: "**WIJ**". Samen, niet alleen, de een **én** de ander. **Wij**... en daarbij behoort ook u, en de Provincie West-Vlaanderen, mogen een steentje bijdragen om mensen in Brazilië gelukkig te maken. Mensen die dan ook van harte "**dank U**" zeggen om uw milde steun en gave.

Ze zeggen dank voor de computerlessen die ze kunnen volgen en zich zo kunnen bekwamen .

Dank voor de naailessen waardoor jonge moeders en jonge meisjes een getuigschrift in handen krijgen en werk kunnen vinden om zo voor het gezin te kunnen zorgen.

Dank voor de lessen haartooi die niet alleen bijdragen tot gemeenschapsvorming maar ook tot maatschappijvorming en verhoging van het zelfbewustzijn van de vrouwen.

Dank voor de opleiding, pedicure en manicure, die heel veel jonge vrouwen en meisjes aantrekt want mensen hebben in Brazilië veel aandacht voor hun verzorging en uiterlijk.

Ook de zusters Lies, Iraci en Rita die samen met Marinalva en Sheila werkzaam zijn in de crèche "*Casa da Amizade*", groeten U. De kinderen zeggen u van harte "*obrigado tia, tio*", (= "*dank u wel tante, nonkel*") voor uw liefdevolle goedheid en zorg, voor de genegenheid die we mogen ontvangen en waardoor we ook wat mogen groeien tot liefdevolle mensen.

Naast deze dankwoorden willen we u ook wat informatie geven aan de hand van twee reisverhalen. Veel leesgenot.

Reisverslag Zr. Jaklien Baert (6/2/ tot 27/2/2007)

De voorbereiding van de reis vergde toch heel wat energie: de nodige reisvaccins halen, de schikkingen treffen tijdens mijn afwezigheid in België. Wij, Mgr. Vanneste, Madre Christine en ik Zr. Jaklien, zijn zeer vroeg ± 04u00 vanuit Brugge vertrokken. De Zrs. Suzanne en Lies brachten ons naar de luchthaven. Rond 6u45 vertrok het vliegtuig van TAP richting Lissabon

Ter plaatse vernamen we dat er ons 3 uur vertraging te wachten stond. Uiteindelijk zijn we om 18u57 (plaatselijke tijd) in Brazilië aangekomen (dit was 22u57 BT). De Braziliaanse warmte had ons meteen te pakken. De overvloedige warme kledij trokken we vlug uit. De zusters Agnes, Maria, Rita en Irací kwamen ons met de combi, minibusje, ophalen. Hun jong enthousiasme deed onze vermoeidheid wat wegebben. Het eenvoudige avondmaal in "*Casa da Paz*" (= huis van de vrede) smaakte heerlijk. Een kort dankend gebed in de sfeervolle huiskapel en een frisse douche waren de laatste bezigheden van deze lange dag en dan de rust zoeken onder de witte tulle ter afscherming van muggen en aanverwanten! Na een korte, warme en lawaaierige nacht ontwaakte ik vol energie en aandacht op wat komen zou.

Het morgengebed in de kapel om 06u00 in de Portugese taal klonk toch onwennig. Een bezinnende pauze deed me deugd om stil bij de Heer te verwijlen. Na het ontbijt kwam Zr. Ângela, de regionale overste, ons ophalen om kennis te maken met hun huis "*Casa da Alegria*" (= huis van de vreugde). Een zusterlijke kennismaking, rondleiding in het huis, hulp aan de afwas deed onze vriendschap zeer veel deugd. Irmã Maria begeleidde ons 's avonds naar haar comunidade Santa Clara, in de diepte gelegen.

Aandachtig stapten we rechts en links aan de arm van Zr. Maria voetje voor voetje fel dalend naar beneden langs putten en bulten. Een geanimeerde gemeenschap ontving ons hartelijk met handengeklap, vreugde en omhelzingen (abraços). Je wordt hier echt op de handen gedragen!!!. De eerste regenbuien waren voor sommigen zeer welkom en vruchtbaar. Het stromende water zocht ook zijn weg tussen stenen en aardeweggetjes. Met Dona Maria, een voorname dame uit de straat en Dona Nora, ben ik te voet naar een zeer arme favella gestapt. Een 6 tal maanden geleden had het hier flink geregend en huisjes of beter gezegd, kartonnen woningen vast getimmerd aan dikke boomstammen aan de rand van de afgrond, waren weggespoeld de diepte in. Het is hartverscheurend dit ter plaatse te zien, wetend dat hier mensen zoals u en ik, geleefd hebben en er nu niet meer zijn!

Dan maar verder stappen, kronkelend en goed uitziend waar je je voeten neerzet. Rechts zag ik opnieuw een diepe afgrond met in de verte een gemeenschap. Weer verder stappend links hogerop, tot we uiteindelijk een getimmerd huisje binnenstapten. Binnenin geen vloer, alleen wat vastgestampte aarde en bijna geen meubelen. Er zat een jonge moeder met een baby, een jongetje van enkele maanden oud, op haar schoot en een dochtertje dicht bij haar op een schamel bed. De vrouw zag er toch gelukkig uit. Waarvan leeft deze vrouw met haar 2 kleine kinderen? Ik was er enkele dagen ongemakkelijk van. Het is hartverscheurend deze jonge mensen te zien aan de rand van de afgrond. Het contrast tussen armoede en rijkdom is in deze streek zeer groot. In Casa da Paz werd ik met een fris fruitdrankje wat opgemonderd. Gostoso (= lekker)!

Zondag 11 februari 2007

Vandaag is het feest omwille van de geloften voor het leven van Zr. Claudia Carvalho dos Santos. De viering had plaats om 16u00 in de kerk van São Gonçalo do Retiro. De stoet werd gevormd door 2 postulanten, de zusters, Zr. Claudia die een mooie kaars droeg, de misdienaars, de priesters en de jonge bisschop Dom Gregório. Het was een indrukwekkende, sfeervolle, plechtige viering, voorgegaan door de priesters Padre Michel Ramon, Mgr. A. Vanneste, Dom Gregório, Padre Maurício Abel en Padre Edwin (Colombiaan). Iedereen luisterde met aandacht naar het uitspreken van haar geloften.

De litanie van al de heiligen werd beurtelings gezongen door Padre Maurício en Ana-Rita, terwijl Zr. Claudia plat op de grond lag. Het was het aangrijpendste moment van de viering. Met veel gejuich, gezang, muziekbegeleiding en handengeklap eindigde de viering om 19u30. Na de viering werden allen uitgenodigd, familie en de vele vrienden, in een zaaltje naast de parochiekerk. Een grote bolo (= droge cake) werd aangesneden en verdeeld, jawel door de bisschop zelf met een ritme die de jongeren niet konden bijhouden. Een plezant moment. Hij straalde eenvoudige goedheid uit en de feestvreugde hield stand tot ongeveer 21u. Dank Zr. Claudia om uw voorbeeld van trouwe gave en overgave.

De volgende morgen gaf de thermometer buiten 31° Celsius aan in de schaduw. In de namiddag was er bezoek aan het oude stadsdeel en aan de basiliek van BONFIM. Irmã Clemilda begeleidde ons met de wagen. De muzikanten, ter voorbereiding van carnaval, hebben we van dichtbij gezien. De trilhaartjes in onze oren hadden het zeer druk. Gerommel en gekletter van jewelste!!! Toch enig om dit mee te maken. Autorijden is daar toch iets anders dan in België, veel getoeter, rechts en links voorbij steken en het onderhoud van de wegen is op vele plaatsen niet zo best. Elke avond zijn we, als het mogelijk was, naar een andere kerk geweest om de Eucharistie mee te vieren met de mensen ter plaatse. Telkens een deugddoend warm onthaal, nadat de voorganger ons had verwelkomd.

Van 15 tot tot 18 februari waren we allen in bezinning in het klooster Dom Amando. Zuster Ângela Cecilia Traldi, een zuster Augustines (rechts in beeld), begeleidde ons in de spiritualiteit van Sint Augustinus. Op 19 februari werd onze algemene directeur Mgr. Vanneste met luister gevierd voor zijn 59 jaar priesterwijding. Het Braziliaanse volk kent de kneep om deugd te vieren.

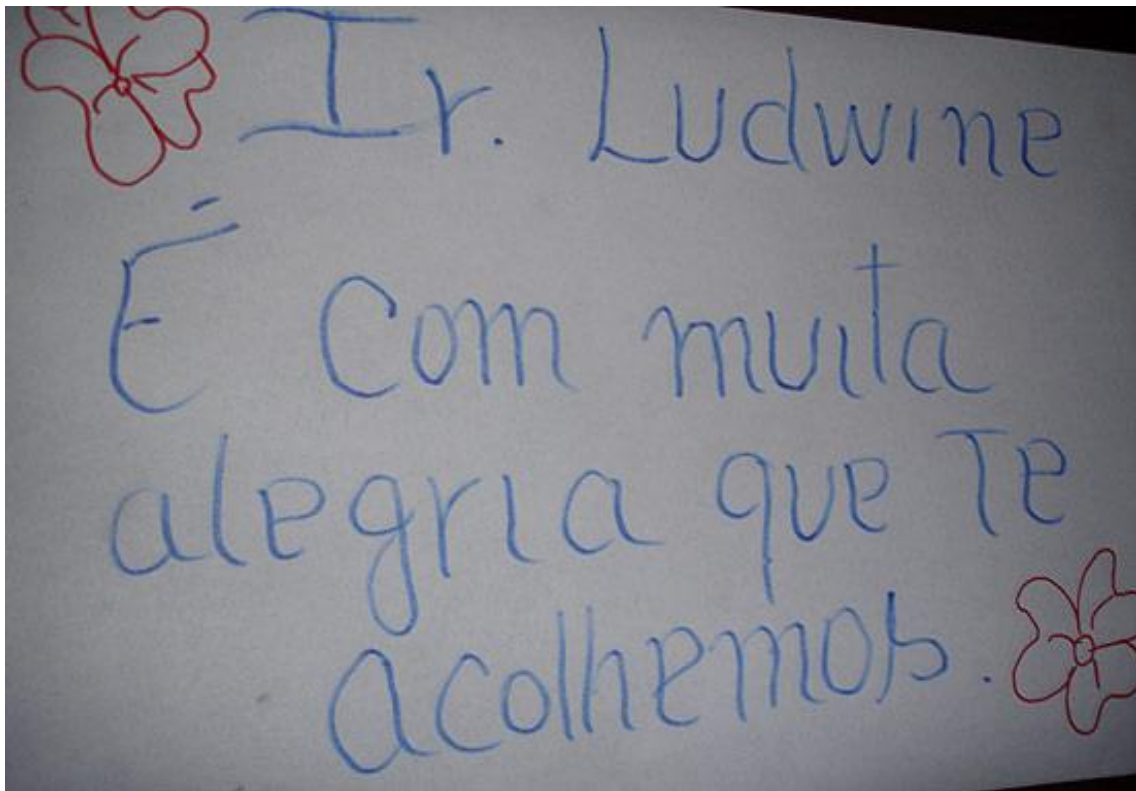
Op Aswoensdag hebben we de Eucharistieviering meegemaakt in Cabula VI. De as werd boven op het hoofd gestrooid. In de namiddag van donderdag 22 februari zijn Zr. Christine en ik met de bus naar Ruy Barbosa vertrokken. Om 16u was het maar eventjes 30° maar gelukkig was er airco voorzien in de bus. Bij het bezoek aan Dom André Dewitte van het Bisdome Gent, gaf hij ons een interessante uitleg over zijn kathedraal in Ruy Barbosa en sprak met veel lof over het apostolisch werk van onze zusters. Zr. Clemilda bakt hosties voor het ganse diocees. Zo kunnen ze wat instaan voor hun eigen onderhoud. De zusters ondersteunen en animeren heel wat gemeenschappen ter plaatse. Terug in Salvador mochten we priester Michel Ramon bezoeken. Hij heeft een zeer grote school opgericht voor straatkinderen, een sportstadion, hetgeen werkgelegenheid geeft aan veel Brazilianen. Zijn uitleg in de Nederlandse taal boeide me geweldig. We zagen dat heel veel mensen elkaar helpen en ondersteunen. Is dit niet het evangelie beleven? Veel dank aan alle mensen die mij deze boeiende en verrijkende reis mogelijk hebben gemaakt. Het Braziliaanse volk heeft me veel geleerd.

Reisverslag Zr. Ludwine Lescouhier (9/8/ tot 9/9/2007)

Enkele maanden terug mocht ik met Zr. Christine, de reis naar Brazilië meemaken. Het was een fantastische belevenis, waarin ik u als nieuwjaarsgeschenk graag laat delen. Maanden tevoren al verheugde ik mij in het vooruitzicht onze Braziliaanse zusters live te ontmoeten in hun levenswijze, hun werk, hun omgeving en vooral de mentaliteit van het volk te leren kennen. Het spektakel begon echter pas als het vliegtuig vertrok. Bergen en dalen ontvouwdend zich voor mijn ogen. Witte kronkelende zandwegen, doorkruisten het mooie panorama. De huizen, wuivende palmbomen en stilaan ontvouwdend zich ook de grote bladeren van de bananenbomen. Kleine riviertjes golfden er tussendoor. Minihuisjes op de bergflanken doemden op uit het niet, tot wij met een schok de grond raakten en wij van onze aankomst in Salvador bewust werden.

Enthousiaste Belgische en Braziliaanse zusters, zwaaiden ons een hartelijk welkom toe. Met de wagen volgeladen reed Zr. Agnes met speelse kracht, doorheen het levendige schouwspel van honderden auto's, naar het stille rustige plekje van "*Casa da Paz*" (= huis van de vrede) waar we de komende weken onze thuis mochten vinden. Raar maar waar, 'k voelde er mij onmiddellijk thuis.

Er hingen affiches uit: "*Zr. Ludwine, we onthalen u met heel veel vreugde*". Dankbaar om de mooie reis en behouden aankomst, begaf ik mij eerst naar de kapel om de Heer te danken en mij open te stellen voor het nieuwe.

In de loop van die maand heb ik de zusters aan het werk gezien, in hun gemeenschappen, bij verwaarloosde jeugd, bij straatkinderen, in de crèche, in de catechese, tijdens de opleidingen van manicure en pedicure, haartooi, computer - en naailessen. In Salvador da Bahia zijn er 3 gemeenschappen. "Casa da Paz" waar we nu logeren, "*Casa da Alegria*" als vormingsgemeenschap en "*Casa Betel*" waaraan een crèche "*Casa da Amizade*" verbonden is, waarvoor Zr. Lies verantwoordelijk is. Elke dag worden er zo'n dertig, vijfendertigtal kinderen aan de goede zorgen van de crèche toevertrouwd. Toen de grote ijzeren poort openging draaiden 32 kopjes met gultige, blinkende, vragende oogjes zich naar ons toe. Die jeugdige onbevangenheid deed ons echt plezier, temeer nog wanneer ze hijgend naar ons kwamen toegelopen en "*tia, tia*" riepen, wat betekent "*tante, tante*". Ze verlangden in onze armen te worden gekoesterd en met ons te spelen.

We mochten ook de gemeenschap bezoeken in Ruy Barbosa, waar de zusters werkzaam zijn bij Dom André Dewitte. Soms ontmoeten ze ook eens Padre Frans Verhelle die werkzaam is in Mundo Novo. Bij onze terugkomst van Ruy Barbosa op 22 augustus mochten we onze Brugse seminarist Lode Vandeputte ontmoeten die een inleefreis meemaakte in Brazilië van 1 tot 23 augustus. Zijn ervaringen schreef hij neer op het internet onder [Inleefreis Brazilië](#)

Trek je met ons mee op missietoelt?

Ik was bijzonder gelukkig mee op missie te mogen trekken naar het noorden van Brazilië, naar het Bisdom Tianguá in Ceará, naar Oiticicas. Tijdens het zakenkapittel van 2006, onder begeleiding van Dhr. Theo Strous en E.H. Antoon Wullepit, stelden de Braziliaanse zusters de vraag om op missie te mogen gaan naar Tianguá, Ceará. Er werd hier heel wat van gedachten over gewisseld. E.H. Antoon Wullepit benadrukte dat alles wat gezegd was over deze zending nu even moest rusten, wat gezegd was moet rijpen, herzien en uitgediept worden. Het kapittel stond positief tegenover het verlangen om een nieuwe missie te beginnen maar er was zeker nog niet beslist over waar.

Op 5 april 2007 ontving het Algemeen Bestuur een brief van de Bisschop van Tianguá: Dom Francisco Javier Hernandez Arnedo O.A.R (augustin) met hierbij zijn Bisschoppelijk wapenschild "*Bonus eris minister*" wat betekent: "*Wees een goede dienaar*". Hij vroeg drie Zwartzusters om een echt missionaire taak berustend op evangelisatie en organisatie van het Godsvolk in weinig ontwikkelde gebieden op zich te willen nemen, meer bepaald in het gebied van Oiticicas dat tot de stad Viçosa de Ceará behoort.

Opnieuw werd gebeden om het licht van de H. Geest, werden er contacten gelegd met diverse personen, tot het Algemeen Bestuur op 19 april de toelating gaf aan de Regionale Overste Zr. Ângela om met twee of drie zusters op verkenning te gaan en een deskundig verslag op te sturen. Het verslag werd positief bevonden en de missie werd ook met de zegen van de Brugse bisschop, op 16 juni 2007, aanvaard. De zusters in Brazilië zijn immers zusters van het bisdom Brugge. We vonden het passend dat Zr. Christine als Algemeen Overste met hen mee op tocht zou gaan.

Brazilië bestaat uit 26 staten en een federaal district, gegroepeerd in 5 geografische regio's. Ceará (nummer 6 op de kaart hierboven) is één van de 26 deelstaten van Brazilië. Ceará is gelegen aan de noordoostkust van Brazilië - één van de warmste en droogste gebieden van Brazilië -, met 2800 uren zonneschijn per jaar, geen specifiek regenseizoen en een gemiddelde temperatuur de klok rond van ruim 27 graden Celsius. Gedurende de maanden maart t/m april valt er, en dan nog voornamelijk alleen 's nachts of overdag kortstondig, wat meer regen dan gedurende de rest van jaar. De staat Ceará heeft een oppervlakte van ca. 148.826 km². Ceará grenst aan de Atlantische Oceaan in het noorden, de staten Rio Grande do Norte en Paraíba in het oosten, Pernambuco in het zuiden en Piauí in het westen. Midden 2004 werd het aantal inwoners geschat op 7.976.563. Ceará is zo groot als Spanje, met 8 miljoen inwoners, waarvan 3 miljoen in de hoofdstad Fortaleza wonen. De naam Ceará betekent "*kreter*" of "*geroep*". De afstand tussen Fortaleza en Tianguá bedraagt 350 km.

Het aartsbisdom Fortaleza (Noordoosten 1) bestaat uit 8 bisdommen: Crateús, Crato, Iguatu, Itapipoca, Limoeiro do Norte, Quixadá, Sobral, Tianguá. Onze zusters zijn dus gezonden naar het Bisdom Tianguá, meer bepaald naar Oiticicas, dichtbij Viçosa do Ceará. (U vindt dit terug in het midden van de kaart hierboven van het bisdom Tianguá)

Het Diocees van Tianguá ontstond uit een verdeling van het diocees Sobral. Het werd gesticht door paus Paulus VI op 13 maart 1971. Het werd in zijn geheel ontleend aan het diocees van Sobral. Dom Frei Francisco Javier Arnedo, OAR, Augustijn, is de tweede residerende bisschop, door paus Johannes Paulus II benoemd in 1991, enkele maanden later tot bisschop gewijd en in Tianguá geïnstalleerd. Het bisdom beslaat een gebied van 9680 km² met een bevolking geschat op 404.804 inwoners (peiling van 2000). De zetel van het diocees Tianguá ligt op 315 km van Fortaleza, hoofdstad van de deelstaat en is bereikbaar via de grote asfaltbaan.

Volgens Braziliaanse kerkelijke maatstaven is het een klein gebied. Het diocees omvat dertien "*municípios*" (= administratieve eenheden) waarvan vier aan de noordkust en de overige op het platteland of Sertão genoemd. Vierentwintig priesters bedienen de veertien parochies met de tien missiegebieden, bijgestaan door een belangrijke groep religieuzen en leken medeverantwoordelijk voor de evangelische zending. Om het Godsvolk beter te kunnen bedienen streeft het diocees naar een zo groot mogelijke decentralisatie van gemeenschappen en diensten door het indelen van de streek in drie pastorale gewesten, en de parochies in sectoren. De families worden verbonden door een daadwerkelijk netwerk van gemeenschappen.

Op economisch vlak is het een minder ontwikkeld gebied. Landbouw en visvangst zijn er de bijzonderste economische activiteiten. De streek van Ibiapaba bezit een smalle vochtige strook waar groenten, fruit, suikerriet en tropische bloemen geteeld worden, zelfs rozen voor export bestemd. Al de overige gronden lenen zich enkel tot het gedijen van maniok en bonen en op de heuvelflanken teelt men ook wat rijst. De industrie staat nog in een beginstadium en vervaardigt producten uit leder en vezels, ook ingelegde vruchten, brandewijn en producten uit geperste suiker. In de steden hangt de meeste werkgelegenheid van de gemeentebesturen af of van de kleinschalige handel. Weinig werknemers staan onder arbeidscontract.

Op vrijdag 24 augustus was het dan zo ver en trokken we op missie. Om 9u00 kwam een chauffeur met een minibus ons halen in Casa da Paz om ons naar het vliegveld van Salvador da Bahia te brengen. Om 10u25 mochten we inschepen. Het vliegtuig steeg heel stipt om 11u00 op. We maakten een tussenlanding in Recife. Dan stevende het af op Fortaleza, doorheen een nooit geziene weelderige mooie natuur. Het was 2uur vliegen.

Eens de valiezen aan de draaiband gevonden, trokken we met ons rijdend materiaal naar de uitgang. Pater Carlos Alberto, de priester die een wegwijzer zal zijn voor de pas aangekomen missiezusters, wachtte ons op. Hij is een diocesane Braziliaanse priester.

Een chauffeur, met weer een minibusje, had hem tot aan het vliegveld gebracht. Hij was al deze morgen van rond 5u onderweg om de zusters op te halen. Wat was hij gelukkig bij het zien van de jonge zusters!

Opnieuw een volgeladen wagen die ons naar de parochie bracht van Viçosa do Ceará. Bij onze aankomst kwamen enkele parochianen ons groeten met abraços. De reiskoffers werden binnengebracht. Er volgde een kleine rondgang met de Padre (priester) die intussen onze kamer aanwees. Na het avondmaal gingen we vlug slapen.

Op zaterdag 25/8 brachten we een bezoek aan het stadje Viçosa do Ceará. Om 19u gingen we naar de Eucharistieviering. Een volle kerk vol hoopvolle mensen. Na het slotgebed, was het de beurt aan Zr. Christine die een hartelijk woord voor de talrijke luisteraars ten beste gaf. De zusters werden voorgesteld en spraken ook elk om beurt een woordje.

De drie zusters werden daarna gevraagd op de altaartrap te knielen voor de handoplegging, terwijl de Padre Gods zegen afsmeekte over hun aanstaande werk. Iedereen hief de handen omhoog om zich te verenigen met de woorden van de priester. Na deze zegen volgde een oorverdovend handgeklap op het ritme van de muziek. De mensen kwamen ons daarna allen groeten. Wat een warm onthaal!

Zondag na de middag op 26/08 trokken we ons uniform aan: witte bloes en donkerblauwe overgooier klaar om Bisschop Dom Javier te ontvangen die om 16u00 aankwam. De kennismaking verliep zeer vlot en aangenaam. Tijdens de kennismaking werd onze bagage opgeladen en naar Oiticas gebracht. Een oude, versleten stadsbus kwam om 17u15 aangereden met inwoners van de stad Viçosa.

Deze bus reed met ons zeer langzaam de berghelling af naar de parochie van de zusters naar Oiticicas, een dorpje in de vallei. Toen de bus vertrok begonnen alle mensen te bidden en te zingen. Het was zeer indrukwekkend om al die goede vriendelijke mensen te zien en te mogen genieten van die mooie natuur tot 18u00, want dan werd het donker. Ook de chauffeur van de krakende bus, reed traag en voorzichtig, handig wentelend rond de bergen en in de valleien. Het wonder van de 12 km lange fantastische reis eindigde in het dorp.

Maar nu wachtte ons een nieuw wonder. Het hele dorp stond in rep en roer. Vuurwerk versierde het donkere luchtruim, de muziek schalde en golfde over de kleine huisjes waar mooie mensen wonen, wat Indiaanse uitziende types.

De bisschop ging voorop naar de kerk, dan gevolgd door ons zes, maar dan nog eens gevolgd door het musicerende speelkorps en als laatste door alle dorpsgenoten, jong en oud, spelende kinderen en kinderen op moeders' arm.

De eucharistieviering vond plaats in open lucht, dicht bij de kerk. Het altaar stond op een podium, waarop de priesters rechts plaats namen en de zusters links. Wij hadden de hele massa in het oog. Allen hadden ze spandoeken bij zich waarop o.a. stond: "*Het volk van Oiticicas wil Waarden, Liefde en heeft missionarissen nodig*". De eucharistieviering was zeer mooi met enorm meeleven van het hele volk.

Tussen de gebeden riep de bisschop de drie missionarissen bij zich en stelde ze voor aan het volk. Hij deelde iedereen mee wat hij van hen verwachtte. Heel de parochie had dit feest opgebouwd. Iedereen had iets meegebracht of voorbereid en allen werden na de viering aan tafel uitgenodigd. Dit was een echt volksfeest in Oiticicas, dat ik nooit meer kan vergeten.

Dinsdagavond, 28/08, op Augustinusdag kwam Dom Javier de mis celebreren. Hij voelde zich vereerd als Augustijn nu ook 3 zussen bij te hebben. Zo werd het een feestelijke mis, een derde keer deze week; wat de mensen zeker niet gewoon zijn en dan nog 2x met de bisschop. Gisteren was het namelijk ook het feest van Sint Monica, de moeder van Augustinus.

Het was zingen, handgeklap, gewuif, voorafgegaan door een lang verhaal over het leven van Augustinus. Zuster Noélia had in de namiddag al een groepje kinderen bijeengebracht en hen de hymne van de Zwartzusters aangeleerd: "*Pra trabalhar, trabalhar, para amar...*". Zo zongen we met de kinderen onze hymne. Er was heel veel aandacht onder de aanwezigen. Ook de bisschop uitte zijn vreugde.

Op donderdag 30 augustus verwachtte Dom Javier ons in de voormiddag in zijn huis bij het seminarie. De bisschop gaf ons uitleg over de werking en de organisatie van zijn bisdom. Zusters Joêmia, Claudia en Noélia ontvingen er van de bisschop elk hun bevoegdheden. Zuster Joêmia zal eerder instaan voor het secretariaatswerk, Noélia voor de doopsels, Claudia voor de vorming van de bedienaren van de Eucharistie, die de communie ronddelen naar zieken e.a. Ook is er de vorming van de catechisten waarvoor de zusters moeten instaan.

We laten de zusters met gerust hart en gevoel achter. Vertrouwend dat dit de weg is die we nu mogen gaan. Dank om met ons op tocht te gaan en dank voor uw steun.